

နန်းထက်

တန်ရာမှဆပ်ပါ

ကျွန်မက အချစ်ကို မခံစားတတ်တာ မဟုတ်ပါ။ အချစ်ဆိုတာ ချစ်သင့်ချစ်ထိုက်မှ သင့်တင့် သင့်ထိုက်မှ သာ အချစ်စစ်၏ မေတ္တာကို ကျွန်မက ခံယူတတ်ပါသည်။ ။ ချစ်ခြင်းမှာ ၅၂၈ချစ်ခြင်းနှင့် ၁၅၀၀ချစ်ခြင်းဆိုပြီး ချစ်ခြင်း သင်္ကေတတွေ ရှိကြသည်။ ။ ကျွန်မမှာ သိပ်ချစ်ရသည့် ငယ်သူငယ်ချင်း လှအေးရှိသည်။ ။ သူက အမည်နှင့် လိုက်ဖက်အောင် လှလွန်းသည် မှာ အပြစ် ပြောစရာမရှိ၊ အေးလွန်းသည် မှာ လည်း "အားနာရင် ခါးပါတတ်သည်" ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကား အတိုင်းပင် ရိုးအလွန်းသည်။ ။ သည် နေ့က ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်ထဲတွင် တစ်ပတ်တစ်ခါ ကျင်းပလေ့ရှိသည့် စာပေ ဟောပြောပွဲနေ့ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မနှင့် အတူ သွားနေကျ သူ့ကို ကျွန်မ အမြဲတမ်း သွားကြိုနေကျ ဖြစ်သည်။ ။

"လှအေးရေ၊ လှအေး စာပေ ဟောပြောပွဲ သွားမယ်လေ၊ ပြင်လို့ မပြီးသေးဘူးလား" ကျွန်မက သူ့ခြံရှေ့ကနေ အော်ပြောတော့ သူက အိမ်ထဲကနေ ပျာပျာသလဲ ထွက်လာသည်။ ။

သူက မြန်မာဝမ်းဆက် နီညိုရောင်ကို လိုက်ဖက်အောင် ဝတ်ဆင်ထားပြီး ပါးမို့မို့လေးထက် သနပ်ခါးရေကျဲ့ ပါးပါးလေး ခြယ်သထားသည်။ ။

"ငါ့အမေကို ဝိုင်းကူ နေလို့ ပါဟာ၊ အခု ဘယ်နှနာရီ ရှိပြီလဲ"

"(၁၀)နာရီ ထိုးတော့မယ်၊ ပွဲတောင် စနေပြီလား မသိဘူး"

"ဒါဆိုရင်လည်း မြန်မြန် သွားမယ်လေဟာ" သူက ရိုးအတယ် ဆိုပေ

မဲ့ သွက်သွက်လက်လက် ရှိသူဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်မတို့ စာပေဟောပြောပွဲ ရောက်တော့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက လက်ထဲမှာ စာအုပ် သုံးလေးအုပ်လောက် ကိုင်ထားလျက် ကျွန်မတို့ ဆီကို ရောက်လာသည်။ ။

"သမီးတို့ အချိန်ရလား၊ အဘ အကူအညီ တောင်းစရာ ရှိလို့ ပါ"

"သမီးတို့ အချိန်ရပါတယ်"

"ဒီလိုပါ၊ ဟောပြောပွဲပြီးရင် စာကြည့်တိုက်မှာ ဒီစာအုပ်တွေ သွားအပ်ပေးလို့ ရမလား" အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ပြောလျက် စာအုပ်တွေကို ကျွန်မတို့ ရှေ့က စားပွဲပေါ် ချလိုက်၏။

"ရပါတယ်၊ သမီးတို့ လည်း ဟောပြောပွဲပြီးရင် စာကြည့်တိုက် သွားမလို့ ပါပဲ"

"အေးအေး၊ အတော်ပဲ ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ပွဲလည်း စတော့မှာ ဆိုတော့ အဘ စီစဉ်စရာရှိတာ သွားစီစဉ် လိုက်တော့မယ်၊ သမီးတို့ ကို အားကိုးပါတယ်၊ အဘလည်း အလုပ်က များ တာနဲ့ မအားဘူးလေ"

"ရပါတယ် အဘရယ်"

"အေးအေး" အုပ်ချုပ်ရေးမှူး လှည့်ထွက်သွားတော့ စားပွဲပေါ် တင်ထားသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကျွန်မ လှမ်းယူကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး ပထမ စာမျက်နှာရှိ မာတိကာက ဆရာမ မစန္ဒာ ရေးသားထားသည့် "မောင့်စွမ်းအားရှင်" ဝတ္ထုတို ခေါင်းစဉ်ကို ဖတ်မိ၏။ ထိုဝတ္ထုတိုကို ကျွန်မ ဖတ်ဖူးသည်။ ။ မိန်းမဖြစ်သူက လင်နဲ့ သားသမီးအပေါ် အိမ်ထောင်ရှင်မ ဝတ္တရားမပျက် မေတ္တာ ထားသောကြောင့် သူ့ကို မချစ်မနှစ်သက်ပဲ လက်တွဲခဲ့သော ယောက်ျား ဖြစ်သူတောင် သူ့အပေါ် မေတ္တာရောင်ပြန် လေသည်။ ။ မေတ္တာဆိုသည် မှာ အသွားအပြန် ရှိသည် ကို ကျွန်မ လက်ခံပေ

မဲ့ ကျွန်မဘက်က မေတ္တာပေးမည်။ သို့သော် တစ်ဖက်သူဆီက မေတ္တာ ရောင်ပြန်ဟပ်မှာ ကို ကျွန်မ မမျှော်လင့်ပေ။ သူတစ်ပါးဆီက မေတ္တာကို ရရန် မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ကိုယ့်ဆီက မေတ္တာကို မပေးလိုပါ။ သူတစ်ပါးဆီ က ဘာကိုမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုယ်ဆီက ပေးသင့်ပေးထိုက် သာကိုသာ ပေးလိုသည် ။

စာပေဟောပြောပွဲ ပြီး၍ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး အကူအညီ တောင်းထား သည့် အတိုင်း စာအုပ်တွေကို သွားထားရန် စာကြည့်တိုက်ကို သွား၏။ စာကြည့်တိုက်က ရွာထိပ်နားမှာ ဆောက်ထားသောကြောင့် စာပေဟော ပြောပွဲ ကျင်းပသည့် နေရာနှင့် နည်းနည်း အလှမ်းဝေးသည် ။ ရွာလမ်း က မြေနီလမ်း ဖြစ်ပြီး ရာသီဥတုကလည်း ပူသောကြောင့် ဖုန်ငွေ့တွေ က ထောင်းထောင်းထ နေ၏။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် စာကြည့်တိုက် သွားသည့် လမ်းမှာ မနီးမဝေး အုတ်ခုံမှာ ထိုင်နေကြသည့် ယောက်ျား လေး တစ်ယောက်မြင်ပြီး ကျွန်မ စိတ်ရှုပ်မိသည် ။ သူက ထို ယောက်ျား လေးတွေကို မြင်ပြီး ကျွန်မ၏ လက်မောင်းကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက် တွယ် ထားလိုက်သည် ။

"ငါမသွားရဲဘူး"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ သူတို့ ဘာသာ နေတာပဲ၊ ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူး"

ထို ယောက်ျားလေးတွေက လမ်းသရဲ အတိုင်းပင်။ ဆေးလိပ်ကို အရ သာခံ ဖွာနေကြပြီး တဏှာ မျက်နှာကြီးဖြင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး စိုက်ကြည့် နေကြ၏။ ရုပ်တွေက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ခ ပ်ချောချောပင်။ သို့သော် လမ်းဘေးက ညစ်တီးညစ်ပတ် လမ်းသရဲပုံ ကြောင့် ရုပ်ချောချောမှာ ညစ်ညမ်းပြီး ရွံစရာ ကောင်းလှ၏။ ကျွန်မက တော့ ဂရုမစိုက်ဘဲ မျက်နှာကို ခပ်တည်တည် ထားပြီး သူတို့ အုပ်စု ရှေ့

ကနေ ဖြတ်လျှောက်သည်။ ။ ကျွန်မနောက်ကနေ ကပ်ပါလာသည့် သူက
ထိုယောက်ျားလေးတွေကို ကြောက်နေပုံ ရသည်။ ။

ကျွန်မတို့ ထိုယောက်ျားလေးတွေနှင့် အလှမ်းဝေးသည့် နေရာ
ရောက်တော့ ...

"ဟူး ... တော်သေးတာပေါ့"

သူကပြောလျက် ထိုယောက်ျားလေးကို နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်
လိုက်သေးသည်။ ။

"သူငယ်ချင်း သူတို့ လိုက်လာတယ်"

သူပြောမှ ကျွန်မလည်း နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်တော့ ထိုယောက်ျား
လေး အုပ်စုမှ နှစ်ယောက်က ကျွန်မတို့ ဆီ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာ
သည်။ ။ မိန်းမသားဖြစ်၍ ကျွန်မလည်း အနည်းငယ် ကြောက်မိတာ
ကြောင့် မျက်နှာကို အမြန်ပြန်လှည့်ပြီး အရှေ့ကို ခြေလှမ်း မြန်မြန်ဖြင့်
လျှောက်သွားရင်း ကျွန်မ၏ လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ထားသည့် သူ့လ
က်က လွတ်သွားပြီး နောက်ကောက်ကျန် ခဲ့သည် ကို ကျွန်မ သတိမ
ထားမိ လိုက်ပေ။

"လွတ်"

သူ့အသံကြောင့် ကျွန်မအနောက်ကို အမြန်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်
တော့ မိန်းမသား တစ်ယောက်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နက် ဖက်တွယ်ထားသည့် မြ
င်ကွင်းကြောင့် ကျွန်မဒေါသ ဆူသွား၏။ ကျွန်မ သူတို့ ဆီကို အမြန်
ပြန်သွားပြီး ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်ထဲက သူ့ကိုအမြန်
ပြန်ဆွဲထုတ် လိုက်သည်။ ။ သူလည်း ကျွန်မရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာအပ်ပြီး ငိုချ
လိုက်တော့သည်။ ။

"ရှင်တို့ အရှက် မရှိဘူးလား၊ နှမချင်း ကိုယ်ချင်း မစာတတ်ဘူးလား"

"စိတ်မရှိပါနဲ့ ကွာ၊ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုယ်က သူ့ကို ချစ်လို့ ပါကွာ

"

ပြောနေသည့် ယောက်ျားလေးက ရုပ်ရည် အသင့်အတင့် ရှိပေမဲ့ လက်မှာ စီးကရက်တို့ကို ကိုင်ထားတာကြောင့် ကျွန်မ စိတ်ညစ်ညူးမိသည်။ ။

"ရှင်မိန်းကလေးကို ထိချင်တိုင်း ထိရအောင် မိန်းကလေးတွေက အရပ် မဟုတ်ဘူး "

"သိပါတယ်ဟာ၊ ကိုယ်က ပြောစရာ ရှိလို့ ပါ၊ တစ်ခွန်းတည်းပါကွာ"

"ရှင်တို့ ဘာပြောပြော ကျွန်မတို့ ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး "

ကျွန်မတို့ ပြန်လှည့်ထွက်မို့ လုပ်တော့ ထိုလူက ကျွန်မတို့ ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ ။

"လှအေးဟာ ကိုယ်မင်းကို ပြောစရာ ရှိလို့ ပါကွာ၊ ခဏလောက်ပဲ နားထောင် ပေးပါလား"

မျက်နှာငယ်ဖြင့် အသံဖျော့ပြီး ပြောနေသည့် ထိုလူကို ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်မ၏ လက်ဝါးနှင့် မိတ်ဆက် လိုက်ချင်ပေမဲ့ ကျွန်မ ရင်ခွင်ထဲက သူကတော့ ... "အားနာရင် ခါးပါတတ်သည် "ဆိုသည့် စကားအတိုင်း အားနာတတ်လေသည်။ ။